

Kadına yönelik şiddet kimin umurunda!

Mücahit Gültekin, 24 Temmuz 2020

<https://www.milligazete.com.tr/makale/5044158/mucahit-gultekin/kadina-yonelik-siddet-kimin-umurunda>

Bir topluma müdahale etmek ve bu müdahaleyi haklı çıkarmak için iyi bir gerekçeniz olmalı. Şiddet; “kadınlık”, “erkeklik”, “çocukluk” ve “aile” gibi pek çok kavrama müdahale etmenin “makul” bir gerekçesi olarak kullanılıyor. O yüzden, toplumsal cinsiyet perspektifine dayanan belgeler (CEDAW, İstanbul Sözleşmesi, Ulusal Eylem Planları, 6284 sayılı kanun vs.) “kadına yönelik şiddet” önlemez, önleyemez. Sebebi ise çok açık; amacı bu değil.

Bunu görmek için “müneccim” olmaya gerek yok. Olup bitenleri birazcık dikkatle takip etmeniz yeterlidir. Şu aşağıda verdiğim paylaşıma bir bakın. Bu paylaşımı İstanbul Sözleşmesi’nin savunucuları yapıyor:

Gerçekte ne söylüyor bu grafik: “İstanbul Sözleşmesi imzalandıktan sonra kadın cinayetleri her yıl artış göstermiş.”

Bu çelişkinin farkında olanlar şu argümana sığınıyor: “Sözleşme imzalandı ama uygulanmıyor?”

Bu bir retorik. Ama varsayalım ki öyle olsun, varsayalım ki uygulanmıyor olsun. Varsayalım ki, Türkiye “toplumsal cinsiyet eşitliği” denen şeyi uygulamayı beceremiyor olsun. Peki, İsveç de mi bilmiyor bu işi? Norveç, Finlandiya, Danimarka da mı bilmiyor?

“İsveç’in feminist bir hükümeti var. Bu, hükümetin karar verme ve kaynak tahsisindeki öncelikleri için cinsiyet eşitliğinin merkezi olduğu anlamına gelir.” Bu sözler GREVIO’nun 2017 İsveç Raporu’ndan. İskandinav ülkeleri toplumsal cinsiyet eşitliği yasalarının en iyi uygulandığı ülkeler.

Amnesty International’ın (Uluslararası Af Örgütü) 3 Nisan 2019’da yayınladığı rapora bakın lütfen. Euro News raporu şu şekilde haberleştirdi:

“Cinsiyet Eşitliğinde Zirvedeki İskandinav Ülkelerinde Tecavüz Oranları Korkutucu Seviyede”

Rapora göre, sadece Finlandiya’da her yıl yaklaşık 50 bin (elli bin) kadın tecavüze uğruyor. Danimarka’da sadece 2017’de tecavüze uğrayan ya da tecavüz girişiminde bulunmuş kadın sayısı 24 bin. Dahası, bunların 890’ı polise bildirilmiş ve bunların sadece 94’ü mahkûmiyetle sonuçlanmış! Finlandiya’da ise bu rakam sadece 209. 50 bin tecavüz ama 209 mahkûmiyet!

Uluslararası Af Örgütü’nden Kumi Naidoo, bu dehşet verici tabloyu şu sözlerle yorumluyor: “Cinsiyet eşitliğini sürdüren güçlü kayıtlara sahip İskandinav ülkelerinin şoke edici derecede yüksek tecavüz oranlarına sahip olmaları bir paradoks.”

Toplumsal cinsiyet eşitliği ideolojisinin yasal anlamda en iyi uygulandığı ülkeler, kadına yönelik şiddette en başı çeken ülkeler. Temel Haklar İçin Avrupa Birliği Ajansı’nın (European Union Agency for Fundamental Rights/FRA) 28 AB üyesi ülkede yaptığı araştırmanın sonuçları bunu doğruluyor. Araştırma o güne kadarki en kapsamlı araştırma olması sebebiyle kritik. Toplamda 42 bin kadınla yüz yüze görüşülmüş. Araştırmanın sonuçlarına göre şiddetin en çok görüldüğü ülkeler arasında % 52 ile ilk sırada yer alan Danimarka’yı, % 47 ile Finlandiya, % 46 ile İsveç takip ediyor.

Af Örgütü’nün açıklamasındaki “şoke edici” ve “paradoks” kelimesi dikkatinizi çekmiş olmalı. “Toplumsal cinsiyet eşitliği uygulanmıyor” desek, diyebilsek paradoks filan kalmayacak. Ama durum tam tersi; uygulamada model ülkeler bunlar.

O zaman nedir paradoks olan?

Bize dayatılan belgeler şiddetin gerçek sebepleriyle ilgilenmiyor. Şiddetin dinamiklerini anlamaya çalışmıyor. Bilakis gerçek sebepleri örtüyor, anlaşılmasını engelliyor. Bu belgeler, şiddete götüren kapitalist ekonomik düzenin yapısal eşitsizliklerinden bahsetmiyor. Tam tersine dünyanın bütün patronları bu belgeleri destekliyor. Bu belgeleri savunanları fonluyor. Haz ticareti yapan bütün endüstriler bu belgelerin arkasında duruyor. Bu belgeleri kendine siper ediniyor. Hiç kimse moda endüstrisinde dönen şiddeti konuşmuyor. 13 yıldan beri moda

sektöründe çalışan Leanne Maskell isimdeki mankenin “Cinsel şiddet ve taciz, sektörde norm haline geldi. Fuhşa tabi tutulan kızları bile gördüm!” sözlerine kimse kulak asmıyor: Jennifer Sky’ın “Gözde moda dergilerinizdeki birçok fotoğraf kadın gibi güzüksün diye giydirilen küçük kızlar” sözleri karşılık bulmuyor. Esse firması adına çalışırken podyumda ölen Vlada Dzyuba unutulup gidiyor. Esse firması yoluna devam ediyor. Bu markaların kimse üstüne gitmiyor. Bu kirli düzen hakkında İstanbul Sözleşmesi gibi metinlerin ağzını bıçak açmıyor.

Eğer bakmaya yüreğiniz yeterse, Türkiye de dâhil, manken ajanslarının çocukları kaç yaşından itibaren çalıştırmaya başladıklarını ve çocuk bedenleri üzerinden nasıl sunum yaptıklarını bu ajansların sitelerinden ve YouTube’dan araştırın.

Ne kadınlar umurunda bunların ne de kadına yönelik şiddet! Ne Türkiye umurunda bunların ne de Finlandiya! Ne Asya umurlarında ne de Avrupa!

Herkesi kurdukları bu kapana mahkûm etmek istiyorlar. Hiçbir çıkış yolu bırakmak istemiyorlar.

Bakın, Marc Dutroux denilen bir adam vardı. Bu adam karısı ve suç ortağı Michel Lelievre ile 1996’da Belçika’da 6 kız çocuğunu kaçırdı, evinin mahzenine kapadı ve onlara aylarca tecavüz ettikten sonra bunların dördünü öldürdü. Polis, Dutroux ve suç ortaklarını yakaladı ve hapse atıldılar. Sonra ne oldu biliyor musunuz? Karısı şartlı salıverildi ve Michel Lelievre denilen adam ise erken tahliye oldu. Birkaç ay önce ise mahkeme Marc Dutroux’un tahliyesi için psikiyatrik değerlendirme raporu istedi. 11 Mayıs 2020’de bilirkişi raporu mahkemeye sunulacaktı ama korona sebebiyle ertelendiği söylendi. Dutroux’nun 1996’da yakalandıktan sonra hapisten kaçtığını (ya da kaçırıldığını) da belirtelim. Sonra tekrar yakalandı.

Bu olayda pedofili var, seri cinayet var, insan kaçırma var, tecavüz var, işkence var; insanlık dışı her ne ararsanız var. Ama Belçika mahkemeleri ne yapıyor, bu suçları işleyen iki suçluyu serbest bırakıyor, Dutroux’yu hapisane dışına götürecek yolun da taşlarını döşüyor.

İstanbul Sözleşmesi imzacısı Belçika’da oluyor bunlar. AB’nin başkentinde oluyor. Normalde dersiniz ki: “Orası Belçika! Kadının, çocuğun kılına dokunsanız, dünyayı başınıza yıkarlar! Nefesini keserler adamın!” Ama öyle değil durum. “Bir suçlu nasıl korunur?”un tarihini yazıyor adamlar.

Serbest bırakacaklar mı bu adamı? Bırakırlarsa şaşırırmam. Çünkü daha önce serbest bırakmışlardı. 1996’daki vahşet Dutroux’un ilk vahşeti değildi. 1986’da karısıyla birlikte 3 çocuğu kaçırap tecavüz etmişler ve yine tutuklanmışlardı. Fakat sadece 3 yıl sonra mahkeme salıvermişti Dutroux ve karısını.

Aynı şeyi Jeffrey Epstein’e de yaptılar değil mi? 2008’de pedofiliden yakalanan bu adamı Miami Başsavcısı Alexander Acosta uyduruktan 13 ay ceza verip serbest bırakmadı mı? Ki o cezanın çoğunu da dışarıda geçiriyordu Epstein, normal hayatına devam ediyordu. Sonra

Acosta denilen bu adamı getirip ABD'nin başına Çalışma Bakanı yapmadılar mı? Peki Epstein'in suç ortağı Prens Andrew nerelerde? Clinton ne yapıyor? Trump?

İstanbul Sözleşmesi ve onu var eden ideolojiyle şiddeti önleyemezsiniz.

İstanbul Sözleşmesi'ni var eden ideoloji bugüne kadar insanlığın önüne pek çok belge koydu, birçok sözler verdi, sayısız vaatte bulundu. Özgürlük vaat etti, demokrasi vaat etti, eşitlik vaat etti, insan hakları vaat etti, refah vaat etti, barış vaat etti. Hangisini gerçekleştirdi? Vaat ettiği her ne varsa tersi olmadı mı? Şimdi de şiddeti önlemeyi vaat ediyor.

Ne demişti Amnesty International: “Bu bir paradoks.”

Nereniz paradoks değil ki?